

ГЛАВА 6.

Каланъ и бурбъ, Диомедъ и Клодій, Юля и
любителката на цирка.

Нечаканото онуй разрушеніе, което унищожилъ връзкитѣ на обществото, и направи еднакво свободни и узника и стража, освободи и Калана отъ стражитѣ му, на които го бѣ предалъ Преторътъ. И понеже мракътъ и шумното смѣшеніе на гѣстото множество на бѣгающитѣ отъ жреца отъ пазачитѣ му, той побърза съ растреперанитѣ крака къмъ капището на египетската си богиня. Въ туй растояніе и преди още да са сгѣсти тьмата, той осѣти че една ръка го тегляше за полата, г чу гласъ който му пошепна на ухото слѣдующето :

— Е, Калане, какъвъ страшенъ гласъ!

— Да, тако ми главата на баща ми! но ты кой си? не можъ видѣ ли лицето ти, а гласа ти непомниъ толкъсь добръ.

— Не познавашъ ли твоя Бурбъ? срамота!

— Богове, какъвъ гѣстъ става мракътъ! какъ блѣстѣтъ змѣообразнитѣ молніи отъ страшната гора! какъ св распростиратъ! пѣкълтъ изблва огневетъ си върху земята!

— Мълчи! ты невѣрвашъ тѣзи работы, Калане. Сега е време да си направимъ товара.

— Сирѣчь?

— Слушай ма, вашитѣ храмъ е пѣленъ отъ много и скѣпоцѣнны приношенія, нека си земемъ колкото по много можемъ да дигнемъ, послѣ да са пренесемъ на нѣкой корабъ на морето.

— Тако ми боговетъ, Бурбе, не е лоша мыслъта ти. Мълчи и върви подирѣ ми въ храма. Кой гледа сега жрецъ ли си или не? ела подирѣ ми и ще ги раздѣлимъ.

Доста жрецы оставахъ още около олтаритѣ вътрѣ въ храма и са моляхъ и плачахъ. Лицемѣры, въ безопасно време, суевѣрцы са показвахъ въ часа на опасността, безъ да обръща вниманіе на тѣхъ Каланъ влѣзе въ една стая, която съкый день може да види на южната страна на този храмъ. Бурбъ го послѣдува, а той запали свѣщъ. Тамъ имаше трапеза сложена съ ѣстия и вино, остаткы отъ едно жертвоприношеніе.

« Който са е мълчилъ отъ гладъ четьресеть и осемъ часа, промърмора Каланъ, може да има охота и въ страшныя този часъ. »

И той нападна на ѣстията и лакомо ѣдѣше. Не е възможно да си